

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **V. Z.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2020, č.j. CPR-33284-3/ČJ-2020-930310-V241

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2020, č.j. CPR-33284-3/ČJ-2020-930310-V241, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2020, č.j. CPR-33284-3/ČJ-2020-930310-V241 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 25. 8. 2020, č.j. KRPA-219493-15/ČJ-2020-000022-VP (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) správní vyhoštění a stanovená doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jejíž počátek byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu uplatnění zcela nedůvodné právní kvalifikace dle § 119 odst. 1 písm. a) zákona, neboť lze obtížně tvrdit, že je ve vztahu do budoucna dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl svým budoucím pobytem ohrožovat veřejný pořádek, resp. veřejné zdraví, a to šířením nakažlivé nemoci, kterou s ohledem na provedený covid test netrpí.
3. Předmětnou právní kvalifikaci by bylo možné uplatňovat v situaci, pokud by správní orgán v úvodu řízení žalobce netestoval na virovou nákazu, avšak pokud nejprve provedl test, ze kterého vyplynulo, že je žalobce zcela zdravý, tak je obava z narušování veřejného zdraví čistou hypotetickou fabulací, protože aplikace § 119 odst. 1 písm. a) zákona postrádá racionální základ.
4. Žalobce je tedy přesvědčen, že měl být řešen pro prostý nelegální pobyt, a nikoliv coby zvlášť závažná hrozba pro místní veřejný pořádek, s odkazem na možnost šíření viru, který u něj detekován nebyl. Možné obavy ze šíření virové nákazy rozptýlil sám správní orgán, a to hned z úvodu řízení, kdy na vlastní náklady provedl žalobci test na nákazu covid 19, a to s negativním výsledkem, přičemž pravděpodobnost, že by žalobce mohl šířit nákazu, kterou netrpí, je u něj paradoxně nižší, než u jeho právního zástupce či kohokoliv jiného, kdo takto testován nebyl. Jedinou protiprávností jednání žalobce tak zůstává neoprávněný vstup na území ČR, tj. prosté naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona.
5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění obou správních rozhodnutí, neboť žaloba obsahuje totožnou argumentaci, na kterou již bylo v rozhodnutích reagováno.
7. Ve svém postupu neshledala žádné pochybení a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Žalobce byl zajištěn hlídkou policie dne 22. 8. 2020, neboť bylo dáno podezření, že přicestoval do ČR a pobýval zde v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR, které upravuje podmínky vstupu na území, neboť nesplnil žádnou ze stanovených výjimek.
10. Dle výsledku laboratorního testu ze dne 24. 8. 2020 provedeného metodou RT-PCR u žalobce nebyla prokázána přítomnost viru SARS-CoV-2, který způsobuje onemocnění COVID-19
11. Dne 25. 8. 2020 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a to na základě skutečnosti, že žalobce na území narušuje závažným způsobem veřejný pořádek.
12. Žalobce při svém výslechu dne 25. 8. 2020 do protokolu uvedl, že na území ČR přicestoval dne 8. 7. 2020 s biometrickým cestovním pasem, a to za prací. Dále sdělil, že pracuje v Praze na stavbě. Bydlí u kamarádů v P., M.. Po příjezdu se nikde k pobytu nehlásil, test na covid nemá. Nebyl si vědom existence ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020, svůj vstup na území neohlásil na příslušné Krajské hygienické stanici. Je zdravý a neužívá žádné léky, má turistické pojištění, v ČR nikdy nežádal o azyl. Na Ukrajině bydlí s manželkou a dvěma dětmi ve vlastním domě. V ČR nemá žádné kulturní nebo společenské vazby. Uvedl, že se bude vracet na Ukrajinu, není mu známá žádná překážka, proč by nemohl vycestovat, je to pro něj bezpečná země a nic mu tam nehrozí, v případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.
13. Dne 25. 8. 2020 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí s odůvodněním, že žalobce se během svého pobytu na území dopustil protiprávního jednání spočívajícího v tom, že dne 8. 7. 2020 vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020, č.j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN, k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2 (dále jen „ochranné opatření MZDR“), dle kterého byl s účinností od 12. 6. 2020 nařízen zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. 3. 2020 na území ČR přechodný pobyt nad 90 dnů nebo trvalý pobyt, pokud nespádají do stanovených výjimek. Vedle toho, že žalobce uvedené ochranné opatření porušil,

nedisponoval potvrzením o tom, že byl u něj proveden RT-PCR test na přítomnost SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, a svůj vstup ani neohlásil příslušné hygienické stanici, která by rozhodla o nezbytných karanténních opatřeních, případně o izolaci. Z toho dovozoval, že v případě žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území nadále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek tím, že svým setrváním na území nemůže dostát ochrannému opatření MZDR, jeho další setrvání pak představuje riziko pro společnost, obecně je známo, že Ukrajina není zcela bezpečnou zemí s ohledem na probíhající pandemii COVID-19. Uvedl, že hlavním cílem ochranného opatření MZDR je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemií v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky, čehož lze dosáhnout mj. omezením pohybu osob; žalobce prokazatelně vstoupil na území ČR v době platnosti tohoto opatření, aniž by spadl do uvedených výjimek, tedy přes vyslovený zákaz, nesplnil tím podmínky vstupu a stal se rizikem pro ČR, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění Covid-19. Tím, že žalobce porušil ochranné opatření MZDR, porušil závažným způsobem veřejný pořádek, neboť u osob vstupujících svévolně na území ČR není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény či provádět jejich testování na onemocnění COVID-19, jejich volný pohyb po území je tak bezpečnostním rizikem, pokud by byl žalobce nakažen, mohl by se virus nekontrolovaně šířit, což by mělo značný dopad na ekonomiku a zdravotní systém. Měl za to, že žalobci nic nebránilo zjistit si aktuální informace o možnostech jeho vstupu do ČR, což však neučinil. Ze skutečností, že žalobce v době pandemie velkého rozsahu i přes ochranné opatření MZDR vstoupil a pobýval na území ČR, čímž porušil ust. § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, a svůj vstup nikde nehlásil, dovozoval důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným, způsobem narušit veřejný pořádek, a to zejména tím, že by mohl pokračovat v popsáném jednání, kterým dal jasně najevo svůj postoj k zákonům České republiky. Měl za to, že tím byly jednoznačně naplněny podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se výkladem pojmu závažné narušení veřejného pořádku, kdy se jedná o neurčitý pojem, vyšel z toho, že se jedná o stav, kdy jsou dodržována pravidla chování výslovně vyjádřená v právních předpisech, i pravidla výslovně právními předpisy nevyjádřená, za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného názoru většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu, konkrétní obsah tohoto pojmu dle zákona o pobytu cizinců se vztahuje především k překračování státních hranic, dodržování podmínek pro pobyt cizinců na území ČR a dodržování jiných právních norem cizinci včetně ochranného opatření MZDR, poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č.j. 3 As 4/2010-151. Shledal, že žalobce vědomě a závažně narušoval právní normy České republiky, jednal proti chráněnému zájmu společnosti, jímž je ochrana zdraví osob usídlených na území ČR. Posuzoval též přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zásah považoval za přiměřený, přihlédl k tomu, že v ČR žalobce nemá žádné vazby, ať už osobní, rodinné, ekonomické či majetkové, dosud zde pobýval pouze krátce, oproti tomu na Ukrajině má rodiče, manželku a dítě, jeho zázemí je tam zajištěno, pobýval tam celý život, v případě vyhoštění se tak vrátí za svou rodinou, žalobce je plnoletou osobou schopnou se o sebe postarat s dobrým zdravotním stavem, vyhoštěním nebudou žádné jeho vazby nepřiměřeně zasaženy. Protiprávní jednání žalobce hodnotil jako velmi závažné a nežádoucí, kdy existuje

důvodné nebezpečí recidivy. Jeho vycestování na Ukrajinu hodnotil jako možné s ohledem na to, že se jedná o bezpečnou zemi původu dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015 a žalobce neuvedl žádné okolnosti svědčící o tom, že by mu ve vlasti hrozilo nebezpečí. Otázku zavinění nepovažoval za rozhodnou, správní vyhoštění nemá sankční povahu a není tudíž podstatné, zda žalobce o existenci ochranného opatření MZDR věděl či nikoli, zavinění zde není třeba prokazovat. Dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území ČR, stanovil v dolní hranici zákonné sazby, která může činit až 10 let, přihlédl k tomu, že se jedná o zavrženíhodné jednání, kdy žalobce porušil ochranné opatření MZDR, navíc přicestoval ze země, ve které nebylo onemocnění COVID-19 pod kontrolou, na druhou stranu však vzal v potaz, že se jednalo o první porušení ze strany žalobce, dobu 1 roku tak považoval s ohledem na všechny okolnosti daného případu za adekvátní.

14. Proti rozhodnutí se žalobce odvolal, jeho argumentace spočívala ve stručnosti na argumentu, že jeho jednání bylo ryze nedbalostního charakteru s tím, že svým jednáním neporušil žádný zákonem chráněný zájem.
15. Žalovaná v napadeném rozhodnutí ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím uvedla, že podle charakteru chování a jednání žalobce je v jeho případě namístě závěr o existenci důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Doplnila, že v případě žalobce se nejedná o pouhý neoprávněný vstup, nýbrž zcela flagrantní a bezohledné porušení předpisů v době, kdy po celém světě panuje závažná bezprecedentní situace nebyvalého rozsahu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po provedeném jednání a zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
18. Ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. června 2020, č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN, byl s účinností ode dne 15. června 2020 zakázán vstup na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt (s výslovně uvedenými výjimkami). Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce tento zákaz porušil. Žalobce však namítá, že nezakládá důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území ČR přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie,

a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

19. Výše uvedenou otázkou (ohrožení veřejného pořádku) se již ve svém rozhodnutí ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020-30, zabýval Nejvyšší správní soud, který mimo jiné uvedl, že „*Vykládá tento pojem (veřejný pořádek) shodně jako Soudní dvůr Evropské unie – ten opakovaně judikoval, že tento pojem předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení zákona, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti, přičemž tento závěr se musí opírat o individuální posouzení případu, nelze vycházet jen z obecné praxe či jakékoli domněnky (rozsudek ze dne 11. června 2015 ve věci C-554/13 Zh. a O., body 50 a 60, shodně srov. rozsudek ze dne 2. července 2020 ve věci C-18/19 WM, bod 43). Z judikatury Soudního dvora dále vyplývá, že (ani) samotné odsouzení státního příslušníka třetí země v trestním řízení samo o sobě nestačí k tomu, aby byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek (již citovaný rozsudek Zh. a O., body 50 a 54, či rozsudek ze dne 16. ledna 2018 ve věci C-240/17 E, bod 49).*“
20. Nejvyšší správní soud rovněž upozornil, že účelem § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je především ochrana veřejného pořádku do budoucna (jde v první řadě o opatření, nikoli o trestání za jednání v minulosti). Toto ustanovení umožňuje správní vyhoštění cizince, který by mohl narušit veřejný pořádek – nikoli cizince, který veřejný pořádek narušil [jak stanoví § 7 5 o dst. 2 p ísm. e) a f) v e v ztahu k důvodům pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. dubna 2013 č. j. 5 As 73/2011 - 146, č. 2882/2013 Sb. NSS, ve vztahu k § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, či rozsudek ze dne 19. listopadu 2020 č. j. 6 Azs 181/2020-42 ve vztahu k čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty].
21. Na základě uvedených východisek Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*vstup na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví nelze samo o sobě kvalifikovat jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti a rozhodně nesvědčí o tom, že by stěžovatel představoval takové ohrožení v budoucnu. Lze souhlasit s tím, že v okamžiku vstupu na území České republiky představoval stěžovatel jisté riziko pro veřejné zdraví. V době rozhodování žalovaného (tj. o dva měsíce později) však již nebyl o nic rizikovější než kdokoli jiný, kdo ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví neporušil. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále uvedl, že veřejné zdraví chrání zákon o pobytu cizinců prostřednictvím § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3, který umožňuje uložit správní vyhoštění cizinci, který by mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění. Toto ustanovení však lze použít pouze v případě, že cizinec nemocí, kvůli níž bylo vydáno ochranné opatření podle § 68 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, skutečně trpí. A i v takovém případě lze se správním vyhoštěním spojit zákaz vstupu na území členských států Evropské unie nejdéle na tři roky. Bylo by nelogické, aby bylo možné případy, kdy cizinec veřejné zdraví neohrožuje, protože infekčním onemocněním netrpí, postihovat prostřednictvím přísnějšího §*

119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců chránícího veřejný pořádek, umožňujícího zakázat vstup na území členských států Evropské unie až na deset let.“

22. Z výše uvedeného tak vyplývá, že žalobce nelze považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, a proto mu nelze uložit správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba tak je důvodná, a proto Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 79 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, byl v řízení zastoupen advokátem. Zástupce žalobce v řízení učinil tři úkony právní služby – převzetí a příprava právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepsal a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání soud dne 18. 1. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč, podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst ještě 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů. Podle ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s. je-li zástupcem účastníka advokát, který je plátcem daně, patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad určených podle § 35 odst. 2 věty druhé. Odměna advokáta byla zvýšena o DPH ve výši 21 %, tj. 2 142 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobce činí 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2021

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce